

Opinia Komitetu Regionów „Europejska platforma współpracy w zakresie walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym”

(2011/C 166/04)

KOMITET REGIONÓW

- Uznaje, że kompetencje w zakresie realizowania konkretnych działań w powyższym obszarze należą przede wszystkim do państw członkowskich oraz władz lokalnych i regionalnych, chociaż Komisja może udzielać im wsparcia poprzez przyznawanie środków UE na ten cel, ułatwianie wzajemnej wymiany najlepszych wzorców postępowania, dzielenie się wiedzą i poprzez właściwą ocenę społecznych skutków polityki unijnej.
- Z zadowoleniem przyjmuje odniesienia do rozwiązania problemu ubóstwa dzieci jako do priorytetowego celu tej inicjatywy przewodniej. Ubolewa jednakże nad ograniczoną skalą tego zobowiązania oraz zawężonym spojrzeniem na ubóstwo wśród dzieci i nie widzi powodu do opóźnienia zaplanowanego na 2011 r. przyjęcia zalecenia w sprawie ubóstwa dzieci.
- Wzywa Komisję do jednoznacznego poparcia utrzymania i wykorzystania dorobku otwartej metody koordynacji w polityce społecznej (OMK) i do zbadania możliwości efektywniejszego zaangażowania zainteresowanych stron na szczeblu regionalnym i lokalnym w tym procesie.
- Proponuje, aby Komisja przygotowała wytyczne UE dla państw członkowskich w celu zapewnienia skutecznego uczestnictwa władz na szczeblu lokalnym i regionalnym oraz innych zainteresowanych stron w przygotowywaniu KPR. Zauważa, że „pakty terytorialne” stanowią potencjalnie najbardziej wszechstronny i spójny mechanizm na rzecz zaangażowania władz lokalnych i regionalnych w ten proces.
- Popiera rozszerzenie zakresu Europejskiego Funduszu Społecznego, tak by oprócz zatrudnienia i ilości miejsc pracy uwzględniał także zwalczanie ubóstwa oraz wykluczenia społecznego, jednak przy zastrzeżeniu, że w ramach EFS – jako zasadniczy element skutecznego zwalczania ubóstwa – bezwzględnie zostanie utrzymany priorytet zintegrowanej polityki zatrudnienia.
- Odnotowuje ponadto poparcie przeważającej części uczestników badania Komitetu Regionów dla uwzględnienia walki z wykluczeniem społecznym i ubóstwem jako obowiązkowego i priorytetowego celu przyszłych programów regionalnych w zakresie spójności UE.

Sprawozdawca	Christine CHAPMAN (UK/PSE), członek Zgromadzenia Narodowego Walii
Dokument źródłowy	Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Europejska platforma współpracy w zakresie walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym: europejskie ramy na rzecz spójności społecznej i terytorialnej”
	COM(2010) 758 wersja ostateczna

I. ZALECENIA POLITYCZNE

KOMITET REGIONÓW

Widoczność i zaangażowanie: działania przemawiają silniej niż słowa

- Z satysfakcją przyjmuje zobowiązanie UE, by do 2010 r. pomóc co najmniej 20 milionom Europejczyków zażegnać zagrożenie ubóstwem i wykluczeniem społecznym. Przyjmuje także z zadowoleniem komunikat Komisji „Europejska platforma współpracy w zakresie walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym: europejskie ramy na rzecz spójności społecznej i terytorialnej” (COM(2010) 758 wersja ostateczna) jako ustanawiający dynamiczne ramy działania w celu wsparcia realizacji tego celu.
- Odnawia z satysfakcją zwrócenie większej uwagi na ubóstwo i wykluczenie społeczne w strategii „Europa 2020” i podziela pogląd, że aspekt społeczny powinien znaleźć się w samym centrum tej strategii. Przypomina, że ubóstwo stanowi zagrożenie dla przynajmniej jednego na sześciu obywateli europejskich.
- Zauważa, że miarą sukcesu tej inicjatywy przewodniej będzie to, w jakim stopniu będzie ona inicjować działania przynoszące rzeczywistą i trwałą zmianę w życiu pojedynczych obywateli i jak dalece będzie do nich zachęcać i je wspierać w kategoriach politycznych, technicznych i finansowych.
- Dostrzega znaczenie udziału w tym procesie osób, które żyją w ubóstwie, i organizacji pozarządowych, które się nimi zajmują.
- Wzywa Komisję i państwa członkowskie do wykazania, że kierują się rzeczywistą wolą polityczną przełożenia zobowiązań UE w zakresie ubóstwa na konkretne działania podejmowane w ścisłej współpracy z władzami lokalnymi i regionalnymi, wychodząc przy tym od podejścia opartego zarówno na wdrażaniu praw zapisanych w Karcie praw podstawowych, jak i na uwzględnianiu horyzontalnej klauzuli społecznej. Wzywa także do wykorzystania tej okazji do zbudowania bardziej sprawiedliwego i kierującego się zasadami równości społeczeństwa.
- Zauważa jednakże, że nie można w sposób trwały ograniczyć ubóstwa i wykluczenia społecznego ani osiągnąć rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu bez rozwiązania kwestii nierówności i dyskryminacji. Odnawia, że zwiększenie
- wzrostu gospodarczego i zatrudnienia w latach 2000–2008 nie miało istotnego wpływu na poziom ubóstwa, podczas gdy zjawisko nierówności w wielu krajach nasiliło się. Sytuacja ta uległa dalszemu pogorszeniu na skutek trwającego kryzysu społeczno-gospodarczego.
- Zwraca w tym kontekście uwagę na priorytetową kwestię opracowania ram i planu wdrażania zalecenia w sprawie aktywnej integracji oraz dyrektywy gwarantującej wystarczający dochód minimalny w wysokości przynajmniej powyżej granicy ubóstwa.
- Wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu nierównowagi między poprzednim zobowiązaniem Komisji Europejskiej do zapewnienia „inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” a ostatnim komunikatem w sprawie rocznej wizji wzrostu gospodarczego koncentrującym się na większej konsolidacji fiskalnej.
- Podkreśla znaczenie pracy, lecz zauważa, że samo zatrudnienie nie gwarantuje jeszcze wyjścia z ubóstwa i że niezbędne są dalsze działania w celu zwalczania ubóstwa pracujących i zapewnienia dostępu do trwałego zatrudnienia wysokiej jakości. Ubolewa, że nie zwrócono większej uwagi na kluczową kwestię zapewnienia odpowiednich dochodów, zgodnie z zaleceniem Rady nr 92/441/EWG i zaleceniem Komisji z 2008 r. w sprawie aktywnego włączenia.
- Podkreśla, że powinno się realizować cel wysokiej jakości życia i dobrostanu wszystkich obywateli w UE, aby ograniczyć ubóstwo i wykluczenie społeczne, którymi dotkniętych jest zbyt wielu spośród tych obywateli. Należy podjąć środki na rzecz zmniejszenia efektów progowych i stworzenia osobom pozostającym w sytuacji wykluczenia większej liczby oraz szerszych możliwości (ponownego) wejścia na rynek pracy.
- Uznaje, że kompetencje w zakresie realizowania konkretnych działań w powyższym obszarze należą przede wszystkim do państw członkowskich oraz władz lokalnych i regionalnych, chociaż Komisja może udzielać im wsparcia poprzez przyznawanie środków UE na ten cel, ułatwianie wzajemnej wymiany najlepszych wzorców postępowania, dzielenie się wiedzą i poprzez właściwą ocenę społecznych skutków polityki unijnej. W tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Komisji do przeprowadzania oceny skutków społecznych, ale domaga się, by uwzględniano w nich specyfikę terytorialną.

12. Ponownie zwraca uwagę na konieczność wprowadzenia horyzontalnej klauzuli społecznej w kontekście art. 9 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), która gwarantuje, że ustawodawstwo związane z jednolitym rynkiem będzie uwzględniać wymogi związane ze wspieraniem spójności społecznej, w szczególności wysokiego poziomu zatrudnienia, zapewnieniem odpowiedniej ochrony socjalnej, zwalczaniem wykluczenia społecznego i dyskryminacji, wysokim poziomem edukacji, szkoleń i ochrony zdrowia, a także rozsądnej polityki mieszkaniowej, oraz nie będzie w żaden sposób ograniczać możliwości korzystania z praw podstawowych w formie zagwarantowanej przez państwa członkowskie i traktaty UE.

13. Dostrzega wysiłki podejmowane w ramach Europejskiego Roku Walki z Ubóstwem i Wykluczeniem Społecznym (2010), by zwrócić większą uwagę na powyższe kwestie i dążyć do tego, by europejska platforma współpracy w zakresie walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym służyła uwzględnieniu dorobku tego roku w politycznych priorytetach UE na następne dziesięciolecie.

Różnorodne wymiary ubóstwa i poszczególne grupy znajdujące się w trudnej sytuacji

14. Z zadowoleniem przyjmuje fakt dostrzeżenia w komunikacie różnorodnych wymiarów ubóstwa i wykluczenia społecznego, a zwłaszcza zawarcie w tym dokumencie jednoznacznego odniesienia do ubóstwa dzieci, młodzieży, osób starszych, osób pracujących (w tym rodzin niepełnych i rodzin, w których pracuje jedna osoba), kobiet, osób niepełnosprawnych, migrantów, mniejszości etnicznych i Romów.

15. Z zadowoleniem odnosi się do uznania złożonych czynników, które przyczyniają się do ubóstwa, takich jak dostęp do zatrudnienia, niski poziom dochodów, zadłużenie prywatne, dostęp do podstawowych usług, kształcenie, zdrowie, w tym zdrowie psychiczne, zakwaterowanie, dyskryminacja czy też wyzwania związane z międzypokoleniowych dziedziczeniem ubóstwa i terytorialnym wymiarem tego zjawiska.

16. Z uznaniem przyjmuje wzmiankę o znaczeniu zwalczania bezdomności i przywołuje w tym kontekście swoją niedawną opinię na ten temat ⁽¹⁾.

17. Odwołuje się także do opinii w sprawie zielonej księgi na temat emerytur ⁽²⁾ i z zadowoleniem przyjmuje zamiar przedstawienia przez Komisję w 2011 r. białej księgi poświęconej stabilnym i adekwatnym emeryturom.

18. Ponownie zwraca się do Komisji o określenie ambitnego programu europejskiego w zakresie mieszkalnictwa socjalnego, który wzmocniłby rolę tego mieszkalnictwa w polityce dotyczącej włączenia społecznego w ramach następnej generacji funduszy strukturalnych, a także potwierdził, że funkcje mieszkalnictwa socjalnego w zakresie usług publicznych należy określić na szczeblu państw członkowskich.

19. Zgadza się z poglądem, że w celu złagodzenia ubóstwa i przeciwdziałania temu zjawisku potrzebne jest holistyczne

i zintegrowane podejście, które uwzględniłoby potrzeby różnych grup i konkretne wyzwania, przed którymi stoją.

20. Ponownie zwraca uwagę na ważną rolę, jaką mogą tu odegrać osoby znające problem ubóstwa z własnego doświadczenia oraz organizacje pozarządowe, które zajmują się osobami żyjącymi w ubóstwie. Dostrzega przy tym, że właściwe byłoby, aby w to holistyczne i zintegrowane podejście zaangażować także wszystkie inne zainteresowane podmioty, tzn. partnerów społecznych, publicznych i prywatnych usługodawców, organizacje społeczeństwa obywatelskiego, władze i administracje lokalne i regionalne itd.

21. Zwraca uwagę na negatywne efekty zewnętrzne związane z ubóstwem i wykluczeniem społecznym, w tym na skutki dla zdrowia, również zdrowia psychicznego, dla solidarności społecznej oraz na takie konsekwencje jak brak zaufania, wycofanie się, przemoc oraz potencjalne niepokoje społeczne.

22. Wzywa do wyraźniejszego uznania przez Komisję i państwa członkowskie, że zwalczanie ubóstwa jest wspólnym obowiązkiem i wyzwaniem dla całego społeczeństwa i że nie należy postrzegać go jako piętna lub porażki osób nim dotkniętych lub poddanych wykluczeniu społecznemu.

23. Z uznaniem wita zobowiązanie do przyjęcia na posiedzeniu Rady Europejskiej w czerwcu 2011 r. strategii na rzecz społecznej integracji Romów.

Ubóstwo dzieci

24. Zwraca w szczególności uwagę na to, jak istotne jest rozwiązanie problemu ubóstwa dzieci, które okrywa hańbą społeczeństwo UE. Podziela opinię, że zajęcie się tym problemem jest ważnym czynnikiem rozwiązania kwestii międzypokoleniowego dziedziczenia ubóstwa, która wymaga holistycznego podejścia do prewencji i wysunięcia na pierwszy plan praw dzieci.

25. Daje wyraz rozczarowaniu, że przywódcy UE nie zdołali porozumieć się w kwestii określenia konkretnego celu bądź podjęcia konkretnego zobowiązania dotyczącego zmniejszenia ubóstwa dzieci w ramach strategii „Europa 2020”.

26. Z zadowoleniem przyjmuje odniesienia do rozwiązania problemu ubóstwa dzieci jako do priorytetowego celu tej inicjatywy przewodniej. Ubolewa jednakże nad ograniczoną skalą tego zobowiązania oraz nad zawężonym spojrzeniem na ubóstwo wśród dzieci i nie widzi powodu do opóźnienia zaplanowanego na 2011 r. przyjęcia zalecenia w sprawie ubóstwa dzieci.

27. Wzywa do bardziej wszechstronnego podejścia do kwestii ubóstwa dzieci i zauważa, że stosowne prace w obrębie UE są już zaawansowane, jeśli chodzi o tworzenie „wspólnych zasad”, czego dowodem jest deklaracja podpisana przez trzy kolejne prezydencje UE (Belgię, Węgry i Polskę) na konferencji poświęconej ubóstwu dzieci we wrześniu 2010 r. Kwestia ta znalazła także odzwierciedlenie w konkluzjach Rady ds. Zatrudnienia z 6 grudnia 2010 r., w których nawołuje się do priorytetowego traktowania zwalczania ubóstwa dzieci.

⁽¹⁾ CdR 18/2010, przyjęta w październiku 2010 r.

⁽²⁾ ECOS-V-008 CdR 319/2010 fin, przyjęto 28 stycznia 2011 r.

28. Odnosi także działania podejmowane na szczeblu regionalnym w celu bardziej wszechstronnego zajęcia się problemem ubóstwa dzieci. W dalszym ciągu zachęca do stosowania najlepszych wzorców postępowania, by osiągnąć najlepsze możliwe rezultaty w tej kwestii.

29. Wzywa, by w ramach oceny skutków społecznych jednoznacznie uwzględnić potencjalny wpływ przyjmowanych środków na już i tak niepewną sytuację dzieci, które żyją w rodzinach zagrożonych ubóstwem.

Kryzys społeczny, finansowy i gospodarczy

30. Przyjmuje z zadowoleniem odniesienia do kryzysu gospodarczo-finansowego; wyraża jednak rozczarowanie, że komunikat nie idzie o krok dalej. Wzywa do szerszego uwzględnienia istotnych kosztów społecznych, które kryzys już za sobą pociągnął, i nawołuje Komisję do przeprowadzenia głębokiej analizy skutków, jakie środki oszczędnościowe przedsięwzięte przez rządy w całej Europie mają i będą miały dla ubóstwa i wykluczenia społecznego, w tym skutków na szczeblu lokalnym i regionalnym w zakresie dostępności podstawowych usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym.

31. Wzywa również do oceny prowadzonych reform, a szczególnie zakresu, kosztów i wpływu innowacji społecznych, a także do rozwinięcia i zastosowania w całej Europie nowych rozwiązań, które okazały się skuteczne.

32. Ponownie przypomina, że istnieje potencjalne ryzyko, że na skutek kryzysu pojawi się stracone pokolenie młodych ludzi, na co wskazuje wzrost bezrobocia wśród młodzieży, które osiągnęło poziom około 21 % w 2010 r. Jednocześnie jeszcze raz stwierdza, że bezrobocie młodych ludzi jest problemem uporczywym i stałym, zważywszy że w latach 2000–2008 oscylowało ono między 14,5%–18 %, i zauważa, że dane te nie odzwierciedlają istotnych różnic istniejących pod tym względem w UE, pomiędzy państwami członkowskimi i wewnątrz tych państw, aż do poziomu małych społeczności.

33. Zwraca uwagę na trudności osób dotkniętych ubóstwem w dostępie do zwykłych usług bankowych i finansowych, a także na rolę władz lokalnych i regionalnych w przekazywaniu informacji finansowych oraz w udzielaniu wsparcia i porad.

34. Wzywa do podjęcia pilnych działań, by zająć się skutkami wysokiego poziomu zadłużenia prywatnego. W tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje potwierdzenie zobowiązania na rzecz europejskiego instrumentu mikrofinansowego Progress, z którego mają być finansowane mikropożyczki. Niemniej zaleca ostrożność w podejmowaniu działań na rzecz pobudzania nowych form mikrofinansowania na zasadzie komercyjnej napędzanych raczej pogonią za zyskiem ze strony kredytodawców niż dążeniem do prowadzenia zrównoważonej finansowo i społecznie działalności gospodarczej.

Zarządzanie i partnerstwo

35. Z zadowoleniem przyjmuje wzmiankę o zaangażowaniu władz na szczeblu lokalnym i regionalnym za pośrednictwem

Komitetu Regionów jako sposobu zwrócenia większej uwagi na terytorialny wymiar ubóstwa i wzmocnieniu synergii w ramach wykorzystywania funduszy UE. Poddaje w wątpliwość brak odniesienia do władz lokalnych i regionalnych w sekcji 3.5 dotyczącej lepszej koordynacji polityk między państwami członkowskimi zważywszy, że są one bezpośrednio kompetentne w zakresie polityki społecznej.

36. Wzywa Komisję do jednoznacznego poparcia utrzymania i wykorzystania dorobku otwartej metody koordynacji w polityce społecznej (OMK) i do zbadania możliwości efektywniejszego zaangażowania zainteresowanych stron na szczeblu regionalnym i lokalnym w tym procesie. Podkreśla wartość dorobku społecznej OMK w zwiększaniu widoczności takich kwestii jak aktywne włączanie osób i ubóstwo dzieci.

37. Zwraca się o wyjaśnienie statusu krajowych planów działania w zakresie włączenia społecznego i kwestii ich ewentualnego zintegrowania z krajowymi programami reform (KPR) w ramach strategii „Europa 2020”. Oczekuje na zapewnienie, że w przypadku takiego podejścia nie nastąpi ograniczenie zasięgu KPR jedynie do celów „makroekonomicznych” oraz że Komisja ponownie rozważy przywrócenie krajowych planów działania w zakresie włączenia społecznego, o ile przyjęte podejście integracyjne okaże się nieskuteczne.

38. Proponuje, aby Komisja przygotowała wytyczne UE dla państw członkowskich w celu zapewnienia skutecznego uczestnictwa władz na szczeblu lokalnym i regionalnym oraz innych zainteresowanych stron w przygotowywaniu KPR. Zauważa, że „pakty terytorialne” stanowią potencjalnie najbardziej wszechstronny i spójny mechanizm na rzecz zaangażowania władz lokalnych i regionalnych w ten proces zgodnie z piątym sprawozdaniem w sprawie spójności.

39. Wyraża zaniepokojenie przesunięciem na rok 2012 terminu ogłoszenia komunikatu dotyczącego aktywnego włączania i wzywa Komisję do opublikowania tego komunikatu w roku 2011 wraz z oceną wdrażania aktywnego włączania.

40. Z zadowoleniem przyjmuje uznanie, że jednym z najważniejszych celów polityki włączenia społecznego jest uczestnictwo osób dotkniętych ubóstwem i z zadowoleniem przyjąłby wyraźniejsze zobowiązanie do działania na rzecz osiągnięcia tego celu w ramach przewodniej inicjatywy, w tym na rzecz głównych grup docelowych wymienionych w komunikacie. Przykładowo, pragnie wiedzieć, czy wspomniana kwestia będzie poruszona w ramach „komitetu sterującego wysokiego szczebla” powołanego do przedstawiania wytycznych w zakresie opracowywania działań na rzecz innowacji społecznych.

Spójność terytorialna i przyszłe finansowanie unijne

41. Z zadowoleniem przyjmuje odniesienie do spójności terytorialnej w tytule komunikatu Komisji i podkreśla, że zaproponowana platforma oraz fundusze strukturalne UE nie tylko służą za nośnik strategii „Europa 2020”, ale odgrywają szerszą rolę w realizacji celów dotyczących spójności społecznej i terytorialnej, o których mowa w traktach unijnych.

42. Zgadza się co do konieczności rozważenia sposobów lepszego i skuteczniejszego wykorzystania wspomnianych funduszy strukturalnych dla osiągnięcia celów strategii „Europa 2020”. Popiera rozszerzenie zakresu Europejskiego Funduszu Społecznego, tak by oprócz zatrudnienia i ilości miejsc pracy uwzględniał także zwalczanie ubóstwa oraz wykluczenia społecznego, jednak przy zastrzeżeniu, że w ramach EFS – jako zasadniczy element skutecznego zwalczania ubóstwa – bezwzględnie zostanie utrzymany priorytet zintegrowanej polityki zatrudnienia. Powinno się zwłaszcza tworzyć i propagować innowacje społeczne, tak aby można było znaleźć nowe odpowiedzi na problemy i wyzwania, a sprawdzone rozwiązania powinny się gromadzić i wykorzystywać jako standardy dla władz krajowych, regionalnych i lokalnych. Zauważa, iż cel, jakim jest osiągnięcie 75 % wskaźnika zatrudnienia, sam w sobie nie wystarczy do zmniejszenia ubóstwa i wykluczenia społecznego i że należy położyć większy nacisk na rozwiązanie problemów „ubogich pracujących” oraz na wzrost jakości i trwałości miejsc pracy w Europie, w tym na działania skierowane na zapewnienie odpowiednich dochodów, w tym świadczeń społecznych.

43. Podkreśla realia związane ze środkami oszczędnościowymi przedsięwziętymi w większości państw członkowskich oraz ich bezpośredni wpływ na osoby dotknięte ubóstwem i wykluczeniem społecznym. Odnotowuje ponadto poparcie przeważającej części uczestników badania Komitetu Regionów dla uwzględnienia walki z wykluczeniem społecznym i ubóstwem jako obowiązkowego i priorytetowego celu przyszłych programów regionalnych w zakresie polityki spójności UE. Dlatego też apeluje do Komisji Europejskiej o uwzględnienie tej kwestii we wnioskach ustawodawczych, które mają zostać przedstawione w 2011 r., podkreślając jednocześnie znaczenie zapewnienia elastyczności na szczeblu lokalnym i regionalnym w zakresie wyboru najodpowiedniejszych metod wdrażania środków w zakresie zwalczania wykluczenia społecznego i ubóstwa w terenie.

44. Popiera wysiłki na rzecz zwiększenia współpracy lub synergii między różnymi unijnymi funduszami strukturalnymi w celu zapewnienia wspólnego podejścia w zaradzeniu wielowymiarowym aspektem ubóstwa i wykluczenia społecznego, w tym ich aspektowi terytorialnemu.

45. Jest gotowy wspierać Komisję Europejską w monitorowaniu wdrażania strategii „Europa 2020” przez władze lokalne i regionalne w ramach platformy monitorowania strategii „Europa 2020”.

Gospodarka społeczna, innowacje społeczne i eksperyment społeczny

46. Z zadowoleniem przyjmuje wkład wnoszony przez gospodarkę społeczną, wolontariat i koncepcję społecznej odpo-

wiedzialności biznesu (CSR), stanowiące wartość dodaną w stosunku do istniejącego powszechnego systemu usług publicznych.

47. Dostrzega wartość dodaną aktywnego udziału wszystkich zainteresowanych stron, w tym osób zmagających się z ubóstwem i wykluczeniem społecznym, organizacji pozarządowych zajmujących się osobami żyjącymi w ubóstwie, partnerów społecznych, usługodawców oraz oczywiście także władz lokalnych, regionalnych, krajowych i unijnych.

48. Popiera zasady przewodnie przyjęte przez Europejskie Centrum Wolontariatu (CEV) dotyczące Europejskiego Roku Wolontariatu 2011 i podkreśla w szczególności, że wolontariat jako działalność nieodpłatna, prowadzona z własnej woli, nie może być substytutem pracy odpłatnej i nie powinien być wykorzystywany jako tania, służąca obniżaniu kosztów, alternatywa dla korzystania z siły roboczej i służb rządowych lub publicznych.

49. Z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy na rzecz zachęcania przedsiębiorstw do zatrudniania ludzi z grup mniej uprzywilejowanych i większego uwzględniania wymiaru społecznego w zamówieniach publicznych.

50. Dostrzega w tym kontekście znaczenie wspierania gospodarki społecznej i zakładów pracy chronionej z myślą o zapewnieniu lepszych warunków pracy i bardziej stabilnego zatrudnienia.

51. Podkreśla wagę działań upraszczających dostęp do funduszy unijnych MŚP oraz małym spółkom, w tym działań ułatwiających małym organizacjom dostęp do dotacji globalnych.

52. Zgadza się, że innowacje społeczne oparte na dowodach mogą mieć decydujące znaczenie dla tworzenia nowatorskich rozwiązań i stawienia czoła nowym wyzwaniom, ale podkreśla, że w ramach takiego podejścia należy uwzględnić dobre praktyki istniejące w Europie, dążyć do wspierania ich i zachęcać do ich transferu, jak również do wzajemnego uczenia się i wzajemnej oceny przez organizacje pozarządowe lub wspólnotowe, ze szczególnym uwzględnieniem działań na małą skalę i pracy u podstaw prowadzonych przez tego typu organizacje w terenie. Tego rodzaju działania powinno się prowadzić w sposób wyczulony, aby uniknąć jakiegokolwiek ryzyka stygmatyzacji osób dotkniętych ubóstwem, i w związku z tym ostrzegamy przed używaniem sformułowania „eksperyment społeczny”.

Bruksela, 31 marca 2011 r.

Przewodnicząca
Komitetu Regionów
Mercedes BRESSO